

תת"ע 4531/07/14 - מדינת ישראל נגד אברהם גל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4531-07-14 מדינת ישראל נ' גל
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם גל

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק מן העבירה המיוחסת לו בהודעת תשלום הקנס שעניינה אי מתן זכות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67א לת"ת.

1. נגד הנאשם נרשמה הודעת תשלום קנס המייחסת לו עבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל להשלים חצייה בבטחה. על פי האמור בהודעת תשלום הקנס, חלף הנאשם עם רכבו על מעבר חצייה בן 10 פסים המצוי בפינת הרחובות סלמה - ירושלים תוך שהולך רגל המצוי בעיצומה של החצייה נאלץ לסגת על מנת שלא להיפגע.

2. במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח, מר רובי גולדרינג. באמצעות העד הוגשו הודעת תשלום הקנס (ת/1) וכן סקיצה שנערכה במעמד מסירת העדות (ת/2). אין חולק כי השוטר יכול היה ממקום עמידתו להבחין בביצועה של עבירה, אם הייתה, על מעבר החצייה והנאשם אישר עניין זה (ע' 6 ש' 5-6). במסגרת חקירה נגדית עומת עד התביעה עם כך שבמקום היה שוטר נוסף, שדבר קיומו לא נרשם בדוח, וכן עם העובדה, לה טען הנאשם, כי במועד הרלוונטי היה רכב שעצר על מעבר חצייה והנאשם עקף אותו מצד שמאל ולכן לא ייתכן שהולך רגל הגיע מכיוון מזרח למערב, כפי שצוין בדוח. השוטר ציין כי אינו זוכר שוטר נוסף ואין לכך אזכור בת/1 (ע' 4 ש' 6).

3. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ובנו, שהיה אתו בעת האירוע. הנאשם ציין כי הוא "משוכנע ב- 100% שלא ראיתי או יכולתי לראות את הולך הרגל שהפרעתי לדרכו במעבר החצייה" (ע' 5 ש' 6). לטענת הנאשם,

בעקבות רכב שהיה לפני והתעכב על מעבר החצייה, הוא עקף את הרכב ועבר לנתיב השמאלי ושם נעצר על ידי שוטרי אחר, שאיננו השוטר שערך את הודעת תשלום הקנס. כמעט באותה נשימה ציין הנאשם כי הרכב שהיה לפניו לא נעצר אלא היה בתנועה (ע' 6 ש' 23). עוד טען הנאשם כי לא הייתה כל מגבלה על שדה הראייה שלו לכיוון ממנו הגיע הולך הרגל ("לא, כי מעבר החצייה היה פנוי לחלוטין. אני רכב גבוה והיא לא יכולה להסתיר וראיתי כל מה שנעשה בצומת. ראיתי ברור" (ע' 7 ש' 12-13)). בנו של הנאשם, אסף, העיד כעד הגנה אך ציין כי הרכב שנסע לפני רכב הנאשם לא עצר בשום שלב אלא נסע ורכב הנאשם נסע במקביל אליו (ע' 8 ש' 13-14). ביחס לשדה הראייה של הנאשם העיד בנו, כי "יכול להיות (שהרכב לימין הנאשם-ד.ס.) שהסתיר" (ע' 8 ש' 26). ביחס לקיומו של הולך רגל על מעבר החצייה טען ע"ה 1 כי לא ראה הולך רגל מצד ימין.

דין והכרעה

4. כאמור, ראיתי לזכות את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו בהודעת תשלום הקנס. אלה טעמיי. על המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. רמת הוכחה כזו יכול ותושג גם כאשר המאשימה מתבססת על עדות יחידה אולם במקרה כזה שומה על בית המשפט לבחון את העדות במשנה זהירות ולהזהיר עצמו כי בעדות יחידה עסקינן. במקרה שלפני, עולה מהודעת תשלום הקנס כי השוטר עמד בצד הצפוני - מזרחי של הצומת ושמר על "קשר עין". עם זאת, לא מצוין בהודעת תשלום הקנס מתי בדיוק נוצר קשר עין בין השוטר לבין רכב הנאשם ומתי הסתיים קשר העין. לא מצוין איזה מרחק עבר רכב הנאשם עד שנעצר ועל ידי מי נעצר. השאלה על ידי מי נעצר רכב הנאשם היא בעלת חשיבות לענייננו שכן הנאשם טען כי שוטר אחר - ולא השוטר שהעיד - הוא שעצר את רכבו. בהודעת תשלום הקנס לא נרשם שוטר נוסף כעד. בעדותו בבית המשפט נשאל עד התביעה לגבי קיומו של שוטר נוסף והשיב כי "לא זוכר שוטר נוסף" (ע' 4 ש' 6). משמע, אין מדובר בגרסה חד משמעית לפיה עד התביעה אכף לבדו במקום. מיותר לציין כי אילו היה שוטר נוסף במקום, ולו גם שוטר שלא ראה את ביצוע העבירה, הייתה חובה לצרף מזכר שלו על מה שראה - או לא ראה - בנוגע לעבירה. אי ציון קיומו של שוטר נוסף ואי צירוף מזכר פוגעים בהגנת הנאשם ומצדיקים זיכוי מטעם זה בלבד (ראו: עפ"ת 43875-12-10 ירון שקופ נ' מדינת ישראל (מיום, 3.2.11)).

5. לא נעלמו מעיני סתירות בגרסת ההגנה בתיק זה. עם זאת, סתירות אלה, שיפורטו להלן, אין בכוחן לרפא את החסר הראייתי בגרסת התביעה כמפורט לעיל. כך, למשל, טען הנאשם כי הרכב שהיה לימינו לא הסתיר לו ("מעבר החצייה היה פנוי לחלוטין. אני רכב גבוה והיא לא יכולה להסתיר. ראיתי כל מה שנעשה בצומת. ראיתי ברור" (ע' 7 ש' 12-13)). לעומת זאת, העיד בנו של הנאשם, שישב לימינו וככזה היה בעל יכול לצפות באופן טוב יותר מן הנאשם לכיוון המזרחי ממנו הופיע, לטענת השוטר, הולך הרגל כי "יכול להיות (שהרכב-ד.ס.) הסתיר" (ע' 8 ש' 26). כמו כן, בעוד שהנאשם העיד במספר הזדמנויות כי עקף את הרכב שהיה לפניו שכן זה נעצר על מעבר החצייה, ציין

הנאשם עצמו בהמשך עדותו וכן בנו כי הרכב שנסע לפני הנאשם לא נעצר כלל (לגרסת הנאשם בנקודה זו ראו ע' 6 ש' 23; לגרסת בנו של הנאשם ע' 8 ש' 13-14). כאמור, אין בכוחן של סתירות אלה כדי לרפא את החסר הראייתי בגרסת המאשימה.

6. במסגרת הדיון, הועמד הנאשם על האפשרות כי בית המשפט עשוי להרשיעו בעבירה אחרת, בניגוד לתקנה 47 (ה) (3) לת"ת שזהו לשונה: **"נוהג רכב לא יעקוף, לא ינסה לעקוף ולא יסיט את רכבו שמאלה או ימינה כדי לעקוף רכב או בעל-חיים באחד מאלה (1) .. (2) .. (3) הוא מתקרב אל מעבר חציה להולכי רגל המסומן על פני הכביש או על ידי תמרור המציין מקום מעבר חציה להולכי רגל, ועד שעבר את מקום מעבר החציה"**. במקרה שלפני לא הכחיש הנאשם כי בהתקרבו אל מעבר החציה בצומת סלמה - ירושלים, עקף את הרכב שלפניו בעת שזה היה על מעבר החציה. דבר ביצוע העקיפה אינו שנוי במחלוקת ואף לא הקרבה אל מעבר החציה. בחקירה נגדית הסביר הנאשם כי ביצע את העקיפה כי **"השוטר סימן לי"**, משמע - השוטר הוא שסימן לנאשם לבצע את העקיפה (ע' 6 ש' 24-25). אמנם, הנאשם הועמד על חובתו לחקור את עד התביעה לגבי כל עניין השנוי במחלוקת אולם ראוי לזכור כי הנאשם הועמד על האפשרות כי הוא עשוי להיות מורשע בעבירה אחרת רק במסגרת פרשת ההגנה, לאחר שעד התביעה סיים את עדותו ועזב את האולם כך שנבצר מן העד לחקור את השוטר לגבי עניין זה. במצב דברים זה, אין לזקוף לחובת הנאשם את הימנעותו מלחקור את השוטר בעניין. בנסיבות אלה, ולאור הוראת תקנה 23 (ב) לת"ת הקובעת כי חובתו של נהג לציית לאות שניתן על ידי שוטר גוברת על הוראות תמרור אחרות, אני סבור כי אין מקום להרשיע את הנאשם גם במיוחס לו בעבירה הנוספת.

לאור האמור, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ה 25 ינואר 2015, במעמד הצדדים